

שליחים ונביאים

שליחים ונביאים

מאת: דב אבנון

חלק א

הוא הינד והוא העלה למעלה מכל השמים למען ימלא את-הכל: 11 והוא נתן את-אלה שליחים ואת-אלה 10 נביאים ואת-אלה מבשרים ואת-אלה רעים ומלמדים: 12 להשלים את-הקדשים למעשה העבודה לבנין גוף המשיח: 13 עד פי-נגיע כלנו לאחדות האמונה ודעת בן-האלהים כאיש אחד שלם לשעור קומת מלוא המשיח: 14 ולא-נהיה עוד ילדים נגרשים ונדפים בכל-רוח הלמוד בתרמית בני אדם ומקשותם אשר שנתו להתעות: 15 כי אם-נדבר האמת באהבה ונגדלה בכל-דבר לו למשיח אשר הוא הראש: 16 אשר ממנו כל-הגוף המרכב ומדבק בכל-חבור השמוש כמדת הפח הנתון לכל-אבר ואבר ירבה ויגדל להשלמת בנינו באהבה: אל האפסיים

ד

הנושא "שליחים ונביאים" תחת הנהגת החד או בזמן שהאדון ישוע היה על הארץ או בתקופת ספר מעשי השליחים, הוא מאוד חשוב. אם יבוא משהו ויאמר לך "אלוהים שלח אותי" או אחר יאמר " אני נביא שבא בשם האלוהים" חשוב שנדע גם על איזו בשורה הם מדברים. הבשורה שהם מביאים איתם היא זאת שתקבע אם הם אכן שליחי אלוהים אמיתיים.

המפתח להבנת נושא השליחים והנביאים הוא מאוד פשוט. שנים עשר השליחים נשלחו על מנת לבשר את בשורת המלכות. השליח פולוס, לעומת זאת, נשלח על ידי האדון לבשר את "בשורת חסד האלוהים" אם נלמד להפריד בין שתי הבשורות האלו, יהיה לנו הרבה יותר קל להבין את תפקיד השליחים והנביאים בכל הזמנים.

השליחים ומלכות השמים

ויקרא אליו את-שנים עשר תלמידיו ויתן להם שלטון על-רוחות הטמא לגרשם ולרפוא כל-חלי וכל-מדוה: 2 ואלה שמות שנים עשר השליחים הראשון שמעון הנקרא פטרוס ואנדרי אחיו יעקב בן-זבדי ויוחנן אחיו: 3 פילפוס ובר-תלמי תומא ומתי המוכס יעקב בן-חלפי ו (לבי המכנה) תדי: 4 שמעון הקני ויהודה איש-קריית הוא המסר אתו: 5 את-שנים העשר האלה שלח ישוע ויצא אתם לאמר אל-דרך הגוים אל-תלכו ואל-עיר השמרונים אל-תבאו: 6 לכו אל-הצאן האבדות אשר לבית-ישראל: **7 ובלכתכם קראו לאמר מלכות השמים קרבה לבוא:** 8 רפאו את החולים טהרו את המצרעים הקימו את המתים ואת השדים גרשו חנם לקחתם חנם תתנו: 9 לא-תקחו זהב ולא כסף ולא נחשת בחגורכם: 10 ולא תרמיל לדרך ולא שתי כתנות ולא נעלים ולא מטה כי-ראוי לפעל די מחיתו: מתי י 1

מהנאמר פה אנחנו למדים על 12 השליחים על פי 12 שבטי ישראל. אנחנו רואים שהם נשלחו אך ורק אל הצאן האובדות אשר לבית ישראל. האדון ישוע לא שלח אותם בהתחלה לדבר עם הגויים. הם הלכו ללא רכוש והבשורה היתה ברורה. מלכות השמים קרבה לבוא.

וען פטרוס ויאמר אליו הן אנחנו עזבנו את-הכל ונלך אחריך ומה-יהיה חלקנו: 28 ויאמר ישוע אליהם אמן אמר אני לכם אתם ההלכים אחרי בהתחדש הבראה כאשר ישב בן-האדם על-כסא כבודו גם-אתם תשבו על-שנים עשר כסאות לשפט את-שנים עשר שבטי ישראל: 29 וכל-איש אשר עזב בתים ואחים ואחיות ואב ואם ואשת ובנים ושדות למען שמי הוא יקח מאה שערים וחי עולם יירש: 30 ואולם רבים מן-הראשונים יהיו אחרונים ומן-האחרונים ראשונים: מתי יט 28

מהפסוקים האלו אנחנו לומדים שהתפקיד של 12 השליחים ימשך כאשר האדון ישב על כסא כבודו במלכות.

מהי מלכות השמיים?

כ וארא מלאך יורד מן-השמים ובידו מפתח התהום וכבל גדול: 2 ויתפש את-התנין את-הנחש הקדמוני הוא המלשין והוא השטן ויאסרוהו אלף שנים: 3 וישליכוהו אל-תהום ויסגר עליו ויחתם עליו למען אשר

לא־יָדִיחַ עוֹד אֶת־הַגּוֹיִם עַד־מְלֵאת אֶלֶף הַשָּׁנִים וְאַחֲרֵי־כֵן יִתֵּר לְזִמְנֵי מִצְעָר: 4 וְאַרְא כִּסְאוֹת וַיֵּשְׁבוּ עֲלֵיהֶם וְהַמִּשְׁפָּט נִתַּן בְּיָדָם וּנְפִשׁוֹת הַהַרְגוּיִם עַל־עֲדוּת יִשׁוּעַ וְעַל־דְּבַר הָאֱלֹהִים וְאֲשֶׁר לֹא הִשְׁתַּחֲוּוּ לַחַיָּה וּלְצִלְמָה וְלֹא קִבְּלוּ אֶת־תְּוֹה עַל־מִצְחוֹתָם וְעַל־יָדָם וַיַּחֲיוּ וַיִּמְלְכוּ עִם־הַמְּשִׁיחַ אֶלֶף שָׁנִים: 5 וַיִּתֵּר הַמֵּתִים לֹא־חַיּוּ עַד־מְלֵאת אֶלֶף הַשָּׁנִים זֹאת הַתַּחֲיָה הָרִאשׁוֹנָה: 6 וּמִי שִׁישְׁלוּ חֶלֶק בַּתַּחֲיָה הָרִאשׁוֹנָה אֲשֶׁרִיו וְקָדוֹשׁ הוּא בָּהֶם לֹא־יִשְׁלַט הַמּוֹת הַשָּׁנִי כִּי יִהְיוּ כְּהַנִּים לֵאלֹהִים וְלִמְשִׁיחוֹ וּמְלָכוֹ אֹתוֹ אֶלֶף שָׁנִים: 7 וְאַחֲרֵי כָלוֹת אֶלֶף הַשָּׁנִים יִתֵּר הַשָּׁטָן מִבֵּית מִשְׁמְרוֹ: חֲזוֹן יוֹחֲנָן כ

לכן חשוב לדעת שנאמר ב4 הבשורות מלכות השמים על הארץ או מלכות האלוהים, מדובר על תקופת 1000 השנים על פי הנאמר בחזון יוחנן פרק כ. כלומר 12 השליחים לא סתם ככה נבחרו והאדון נתן להם שליחות מאוד ברורה.

לא כל־האמר לי אֲדֹנִי אֲדֹנִי יְבוֹא בְּמַלְכוּת הַשָּׁמַיִם

אנחנו נמצא ב4 הבשורות הרבה פסוקים שמתקשרים למלכות השמים כלומר לתקופת 1000 השנים. הבעיה מתחילה כאשר אנשים מתחילים ליחס את הנאמר בהקשר למלכות, עבור הנהגת חסד האלוהים. תחת בשורת המלכות, אמונה ומעשים הולכים יד ביד.

21 לא כל־האמר לי אֲדֹנִי אֲדֹנִי יְבוֹא בְּמַלְכוּת הַשָּׁמַיִם כִּי אִם־הַעֲשֵׂה רְצוֹן אֲבִי שְׁבַשְׁמִים: 22 וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יֹאמְרוּ רַבִּים אֵלַי אֲדֹנִי אֲדֹנִי הֲלֹא בָשַׂמְךָ נְבִיאָנוּ וּבָשַׂמְךָ גֵרְשָׁנוּ שְׂדִים וּבָשַׂמְךָ עֲשִׂינוּ נְפִלְאוֹת רְבוֹת: 23 אָז אֲעֲנֶה־בָּם לֵאמֹר מַעֲלוֹם לֹא יַדְעֵתִי אֶתְכֶם סוּרוּ מִמֶּנִּי פַעֲלִי אֲנִי: 24 לֵכֵן כָּל־הַשְּׁמַע אֶת־דְּבָרֵי אֱלֹהִים וַעֲשֵׂה אֹתָם אֲדַמְהוּ לְאִישׁ חָכָם אֲשֶׁר־בָּנָה אֶת־בֵּיתוֹ עַל־הַצּוֹר: 25 וַיֵּרֶד הַגִּשְׁם וַיִּשְׁטַפוּ הַנְּחָלִים וַיִּנְשְׁבוּ הַרוּחוֹת וַיִּגְעוּ בְּבֵית הַהוּא וְלֹא נָפַל כִּי יֹסֵד עַל־הַצּוֹר: 26 וְכָל־הַשְּׁמַע אֶת־דְּבָרֵי אֱלֹהִים וְלֹא יַעֲשֵׂה אֹתָם יְדַמְהוּ לְאִישׁ בַּעַר אֲשֶׁר־בָּנָה אֶת־בֵּיתוֹ עַל־הַחֹל: 27 וַיֵּרֶד הַגִּשְׁם וַיִּשְׁטַפוּ הַנְּחָלִים וַיִּנְשְׁבוּ הַרוּחוֹת וַיִּפְּגְעוּ בְּבֵית הַהוּא וַיִּפֹּל וַתְּהִי מִפְּלֹתוֹ גְדוּלָה: 28 וְהָיָה כְּכֹלוֹת יִשׁוּעַ לְדַבֵּר אֶת־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיִּשְׁתַּוְּמֵם הַמּוֹן הָעַם עַל־תּוֹרָתוֹ: 29 כִּי הָיָה מְלַמֵּד אוֹתָם כְּאִישׁ שְׁלֹטוֹן וְלֹא כְּסוֹפְרִים:

אז תדמה מלכות השמים

גם פה מאוד חשוב להבין שמדובר במלכות השמים ולא בהנהגת חסד האלוהים. תחת מלכות השמים אמונה ושקידה כתנאי כניסה, הולכים יד ביד.

כה אָז תִּדְמֶה מְלָכוּת הַשָּׁמַיִם לְעֵשֶׂר עֲלָמוֹת אֲשֶׁר לָקַחוּ אֶת־נְרוֹתֵיהֶן וַתִּצְאָנָה לְקִרְאֵת הַחֶתָּן: 2 חֲמִשׁ מֵהֶן חֲכָמוֹת וְחֲמִשׁ פְּסִילוֹת: 3 וַתִּקְחֶנָּה הַכְּסִילוֹת אֶת־הַנְּרוֹת וְלֹא־לָקַחוּ עִמָּהֶן שִׁמְוֶן: 4 וְהַחֲכָמוֹת לָקַחוּ שִׁמְוֶן בְּכָלִיָּהּ וְאֵת נְרוֹתֵיהֶן: 5 וְכֹאֲשֶׁר אַחַר הַחֶתָּן לְבוֹא וְתִגְמְנָנָה כָּלֵן וַתִּרְדַּמְנָה: 6 וְהָיָה בַחֲצוֹת הַלַּיְלָה וַיִּשְׁמַע קוֹל תְּרוּעָה הִנֵּה הַחֶתָּן צָאִינָה לְקִרְאָתוֹ: 7 אָז הִתְעוֹרְרוּ כָל־הָעֲלָמוֹת הֵהָן וַתִּיטְבְּנָה אֶת־נְרוֹתֵיהֶן: 8 וַתֹּאמְרֶנָּה הַכְּסִילוֹת אֵלֵי־הַחֲכָמוֹת תִּנָּה לָנוּ מִשְׁמַנְךָ כִּי יִכְבּוּ נְרוֹתֵינוּ: 9 וַתַּעֲנִינָה הַחֲכָמוֹת לֵאמֹר לֹא כֵן פָּנִי־לֹא יִסְפִּיק לָנוּ וְלָכֵן כִּי אִם־לִכְנֶה אֶל־הַמוֹכְרִים וְקִנְיָנָה לָכֵן: 10 וְהָיָה הִנֵּה הַלְכוֹת לִקְנוֹת וְהַחֶתָּן בָּא וַתִּבְאָנָה הַנְּכֹנוֹת עִמּוֹ אֶל־הַחֶתָּה וַתִּסְגְּרֵן הַדְּלָת: 11 וְאַחַר בָּאוּ גַם־יִתֵּר הָעֲלָמוֹת וַתֹּאמְרֶנָּה אֲדֹנֵינוּ אֲדֹנֵינוּ פִתַּח־לָנוּ: 12 וַיַּעַן וַיֹּאמֶר אֲמֵן אֲמֵן אֲנִי לָכֵן לֹא יַדְעֵתִי אֶתְכֶן: 13 לֵכֵן שְׁקִדוּ כִּי אֵינְכֶם יוֹדְעִים אֶת־הַיּוֹם וְאֶת־הַשָּׁעָה (אֲשֶׁר יָבֹא בָּהּ בְּנֵי־הָאָדָם):

ויהי ככלות ישוע לצות את־שנים עשר תלמידיו

יא וְהָיָה כְּכֹלוֹת יִשׁוּעַ לְצוֹת אֶת־שָׁנִים עֶשֶׂר תִּלְמִידָיו וַיֵּלֶךְ מִשָּׁם לְלַמֵּד וּלְקַרְא בְּעָרֵיהֶם: 2 וַיּוֹחֲנָן שָׁמַע בְּבֵית הַסֵּהָר אֶת־מַעֲשֵׂי הַמְּשִׁיחַ וַיִּשְׁלַח שָׁנִים מִתִּלְמִידָיו: 3 וַיֹּאמֶר אֵלָיו הָאֵתָה הוּא הַבָּא אִם־נִחְפָּה לְאַחַר: 4 וַיַּעַן יִשׁוּעַ וַיֹּאמֶר לָהֶם לֵכוּ הַגִּידוּ לְיוֹחֲנָן אֶת־אֲשֶׁר שָׁמַעְתֶּם וְאֶת־אֲשֶׁר רִאִיתֶם: 5 עוֹרִים רִאִים וּפְסָחִים מְהַלְכִים מְצַרְעִים מְטַהֲרִים וְחַרְשִׁים שׁוֹמְעִים וּמֵתִים קָמִים וְעֵנִיִּים מִתְּבַשְּׂרִים:

לה יִשְׁשׂוּם מִדְּבַר וְצִיָּה; וְתִגַּל עֲרֵבָה וְתִפְרַח פְּחַבְצָלַת: 2 פֶּרֶחַ תִּפְרַח וְתִגַּל, אֵף גִּילַת וְרָנָן, כְּבוֹד הַלְבָנוֹן נִתְּנָה־לָהּ, הַדֵּר הַכְרָמֶל וְהַשְּׂרׁוֹן; הִמָּה יִרְאוּ כְבוֹד־יְהוָה הַדֵּר אֱלֹהֵינוּ: 3 חֲזָקוּ יָדַיִם רְפוּת; וּבְרָכִים כְּשִׁלּוֹת אֲמַצוּ: 4 אֲמָרוּ לְנַמְהֲרֵי־לֵב, חֲזָקוּ אֶל־תִּירְאוּ; הִנֵּה אֱלֹהֵיכֶם נָקָם יְבוֹא, גְּמוּלָה אֱלֹהִים, הוּא יְבוֹא וַיִּשְׁעֲכֶם: 5 אָז תִּפְקְחֶנָּה עֵינֵי עוֹרִים; וְאֲזַנֵּי חֲרָשִׁים תִּפְתַּחְנָה: 6 אָז יִדְלַג כְּאֵיל פֶּסַח, וְתִרְן לִשׁוֹן אֵלֶם; כִּי־נִבְקְעוּ בַמְּדָבָר מַיִם, וּנְחָלִים

שליחים ונביאים

בְּעֶרְבָה: 7 וְהָיָה הַשָּׂרֵב לְאָגָם, וְצִמְאוֹן לְמַבּוּעֵי מַיִם; בְּנוֹה תַנִּיִּים רַבְצָה, חֲצִיר לְקִנְהָ וְגִמְאָ: 8 וְהָיָה־שָׁם מִסְלִיל וְדָרָה, וְדָרָה הַקֹּדֶשׁ יִקְרָא לָהּ, לֹא־יַעֲבֹרְנוּ טָמֵא וְהוּא־לְמוֹ; הַלֵּךְ דָּרָה וְאֹיִלִּים לֹא יִתְעוּ: 9 לֹא־יְהִיֶּה שָׁם אֲרִיָּה, וְפָרִיץ חַיּוֹת בַּל־יַעֲלֶנָּה, לֹא תִמְצָא שָׁם; וְהָלְכוּ גְאוּלִּים: 10 וּפְדוּיֵי יְהוָה יֵשְׁבוּ, וּבָאוּ צִיּוֹן בְּרִנָּה, וְשִׂמְחַת עוֹלָם עַל־רַאשָׁם; שִׁשּׁוֹן וְשִׂמְחָה יִשְׂיִגוּ, וְנָסוּ יִגּוֹן וְאִנְחָה: ישיעה לה

סא רוח אֲדֹנָי יְהוִה עָלַי; יַעַן מָשַׁח יְהוָה אֶתִּי לְבִשָׂר עֲנִיִּים, שְׁלַחְנִי לְחַבֵּשׁ לְנִשְׁבְּרֵי־לֵב, לִקְרָא לְשֹׁבֵי־דָרוֹר, וְלִאֲסוּרִים פְּקַח־קוֹחַ: 2 לִקְרָא שְׁנַת־רָצוֹן לַיהוָה, וַיּוֹם נָקָם לְאֵלֵהֵינוּ; לְנַחֵם כָּל־אֲבָלִים יִשְׁעִיהָ סא

מהנאמר בפסוקים האלו אנחנו למדים שהאדון ישוע עשה אותות וניסים מתוך מטרה מסויימת שקשורה שלמלכות השמים ולא על מנת להטיב עם כל האנשים. מאוד חשוב לדעת שמדובר בהוכחה והתמלאות הנבואה בהקשר לבוא המשיח. ואכן על פי הנאמר ב4 הבשורות האדון ישוע המשיח נתן להם מספיק הוכחות שהוא המשיח המובטח.

ההמשך יבוא.